

in sledi nezadržno
mojo pot,
ki nosi me brez upanja.

Še mene bo zaneslo z mrakom tja,
kjer nemo prst, orošeno s spomini,
od ust do ust si nosijo
roke,
tu bom kakor sneg v tišini
posinjel
in na obrazu le
sveta bo žaloval odmev.

MIR

Pavle Zidar

Vsega me je porasel mah miru,
le še v očeh se zgane kdaj spomin
ter se razdene kakor dete v snu
in že s smehljajem, s solzo sem nad njim.

Tako odevam strah, obup svoj, kri,
ki razsvetljuje *mojo nemo pot*,
o vse, kar mukoma kot jaz živi
in se nastavlja upanju povsod.

Naj se nihče ne vrača v mojo stran,
zbeži naj mimo ko neverni ptič,
v pogledu bledem skriva se umor...

V pogledu vzplapolava ogenj nor
in sem ga poln ko smrti zle mrlič,
ko vonja zemlje in nje grobih sanj.